

Han passat deu anys

El jutge Baltasar Garçon, envoltat de futbolistes, àrbitres, la tenista Arantxa Sánchez Vicario i el periodista Lluís del Olmo, durant el partit contra la droga que ell impulsa anualment, celebrat el 1999 al Camp Nou de Barcelona. Culer confes, a la llotja del Barça sempre és ben rebut.

Si els veiés pel carrer, encara els coneixeria. Almenys a dos d'ells. I això que només els vam tenir al davant quatre o cinc minuts, el temps que van necessitar per comprovar que allà no hi havia la persona que buscaven. Van trucar a la porta com si fossin un visitant normal, no ho sé, un col·laborador que porta l'article, un missatger amb un paquet urgent. La porta es va obrir sense prevencions, i ja eren dins. Sense violència, però sense cap dret. Encara és hora que ensenyin l'ordre judicial.

Jo estava assegut, absort davant la pantalla, escrivint el reportatge d'aquella setmana. El timbre de la porta l'havia sentit, però seia a l'altra punta de la redacció i no m'havia mogut. De sobte, una presència, un tipus alt i amb texans al meu costat. No l'havia vist en ma vida. "Documentació." En to imperatiu, i en català. Collons, penso, de què va, això? Miro en Pere Martí amb un somriure que deu vol dir: "Qui és aquest *catxondo*?" I en Pere: "Voltas, que va *en sèrio*". La Guàrdia Civil.

De què anava, allò, em sembla que els ho explica en David Bassa en un article adjunt. Desenes de detinguts en dos o

tres dies, psicosis total en els ambients independentistes, gent fugida per si de cas, impotència, nervis, indignació, la impunitat de sempre. I els del COOB aplaudint per sota la taula. Es treien de sobre un possible problema. O no, benvolguts gestors olímpics? "Dos a Girona", "tres al Vallès, fa una estona", "un al Maresme, aquesta matinada". Mare meva, queien com ocellets, i allò no s'aturava. El pes de l'estat. El company que buscaven a la redacció d'EL TEMPS del carrer Casanova no hi era, però vint-i-quatre hores després es va lliurar voluntàriament. A l'hemeroteca podeu llegir la descripció de les tortures a què el van sotmetre, a ell i a la resta. Tortures?-Però-si-a-Espanya-no-es-tortura.

Han passat deu anys. El jutge Garçon continua construint Espanya i a la llotja de can Barça el reben amb catifes vermelles (es veu que, a Joan Gaspart, no li han torturat mai un fill). Els "*young nationalists*" del PSOE no han demanat perdó per res de res, ni per les tortures del 1992, ni pel GAL, ni per res. Maragall, el que reia mentre nosaltres patíem, pot ser el pròxim president de Catalu-

nya. I coses de la vida: el company que no van trobar a la redacció d'EL TEMPS, que es va lliurar voluntàriament, i que va ser torturat, ha tingut temps, fins i tot, de fer-se fotos amb Jon Juaristi, els babèlics i altres campions de l'espanyolitat, en un vergonyós viatge cap al no-res.

A mi em queda, i perdonin pel tòpic, el record d'un grup humà irrepètible: la redacció de Barcelona d'EL TEMPS, any 1992. Amb els anys ens hem dispersat i cadascú ha fet la seva. Però ens uneix un fil invisible, un fil que comença amb un truc de timbre a la porta d'allò més normal, com el d'un missatger que porta un paquet urgent, i que encara ha de tancar el cercle, n'estic segur. La feina que vam fer junts aquells anys, sota la direcció de l'Oriol Castanys, l'Assumpció Maresma i en Vicent Partal, és una fita del periodisme en llengua catalana. Ho dic convençut i sense vergonya. A tots els que hi éreu, inclosos els lectors, una abraçada. Ens tornarem a veure.

Eduard Voltas
Professor de periodisme a la
Universitat Ramon Llull i editor